

## Arrest

nr. 139 478 van 26 februari 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 maart 2014 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van de Nederlandse partner met wie haar Belgische zoon wettelijk samenwoont in België.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 september 2014 de beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 15 september 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2014 werd ingediend door:*

*Naam: [H.]  
Voornaam: [A.]  
Nationaliteit: Armeense  
[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'*

*Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.*

*Er worden volgende bewijzen voorgelegd:*

*- attesten van het Armeense Kadaster van Onroerende goederen dd. 02.07.2013 en 28.02.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen heeft in Armenië; attest van het Armeense Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken dd. 27.02.2014 waaruit blijkt dat ze geen pensioen ontvangt. Echter, aangezien betrokkene reeds twee jaar woonachtig is in België, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is. De voorgelegde documenten uit Armenië zijn dan ook onvoldoende ter staving van onvermogenheid van betrokkene.*

*- loonfiches T-Interim voor de periode 25.11.2013-02.02.2014; rekeninguittreksel dd. 19.03.2014 waaruit blijkt dat ze in februari 2014 een werkloosheidsuitkering ontving; arbeidsovereenkomst dd. 12.05.2014 van bepaalde duur (15.05.2014-31.12.2014) voor deeltijdse tewerkstelling bij ToyChamp SuperStores nv: uit het administratieve dossier blijkt echter dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 06.07.2014.*

*Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon nadien, in de periode 07.07- 20.07.2014, tewerkgesteld was bij Ergoflex NV. Ook deze tewerkstelling is inmiddels afgelopen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon momenteel opnieuw tewerkgesteld is. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt dan ook niet afdoende dat het inkomen van de referentiepersoon voldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.*

*Tevens worden loonfiches voorgelegd op naam van een derde. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden. Immers, het is de referentiepersoon die dient aan te tonen over afdoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene financieel ten laste te nemen.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.“*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij de waarachtigheid en de authenticiteit van de bijgebrachte stukken vanuit het land van herkomst nl. attest van het Armeense kadaster van onroerende goederen dd. 28/02/2014 en attesten van het Armeense Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken dd. 27/02/2014 niet betwist.*

*Conform deze formele attesten kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat op het ogenblik van de aanvraag dd. 14/03/2014 geen onroerende goederen geregistreerd waren in hoofde van verzoekers in het land van herkomst en zij bovendien geen enkele vorm van sociale uitkeringen genoten in Armenië.*

*Dit betekent dat zij op het ogenblik van hun aanvraag dd. 14/03/2014 onvermogen waren.*

*Verzoekers moeten uiteraard bewijzen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten hebben om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger (in casu hun Nederlandse schoondochter en Belgische zoon).*

*Zij moeten ook bewijzen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in hun herkomstland op het ogenblik van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie.*

*Verzoekers zijn daarenboven gedurende hun tweejarig verblijf in België volledig ten laste van de Belg of Unieburger gebleven, aangezien zij steeds ingeschreven stonden op hetzelfde adres van hun Nederlandse schoondochter en Belgische zoon, en zij overigens uit de bijgebrachte stukken vanwege de bevoegde Ocmw's geen enkele vorm van leefloon of sociale uitkeringen hebben ontvangen vanwege de Belgische Staat.*

*Indien verwerende partij toch tracht spijkers op zeer laag water te zoeken, wensen verzoekers te verwijzen naar de beslissing vanwege verwerende partij genomen op datum van 18/02/2014 alwaar uitdrukkelijk het volgende werd gesteld:*

*“Er worden volgende bewijzen voorgelegd: attest van de Armeense staatscommissie voor het kadaster van onroerende goederen dd. 02.07.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Armenië. Echter, dit attest zegt niets over andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkeringen,...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

*Indien verzoekers thans de vereiste attesten inzake geen uitkeringen naar voren brengen, de welk precies de oorzaak was van hun weigering dd. 18/02/2014, gaat verwerende partij een andere smoesje verzinnen om verzoekers hun aanvraag te weigeren !*

*Vermits verwerende partij op de hoogte was dat verzoekers ook in het jaar '2013 geen eigenaars waren van onroerende goederen in Armenië en zij in het kader van hun recente aanvraag nogmaals deze*

*informatie uitdrukkelijk hebben bevestigd, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat deze stukken uit het land van herkomst onvoldoende aangeven dat verzoekers daadwerkelijk onvermogen zijn.*

*De stelling dat zij gedurende hun tweearig verblijf in België geen stukken aangaande hun onvermogenheid hebben voorgelegd is derhalve manifest onjuist en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.*

*In tweede instantie is het uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu Mevr. A.M. die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.*

*Momenteel moet de Unieburger volgens verwerende partij een maandelijks minimaal inkomen hebben van 817 Eur + 272 Eur per persoon ten laste.*

*Doch, meer in het algemeen moet verwerende partij wat de ten laste neming betreft rekening houden met de gezinsinkomen. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon, doch ook de inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin, in casu dus de zoon van verzoekers (de echtgenoot van de referentiepersoon).*

*Vermits verwerende partij op de hoogte was dat de referentiepersoon (in casu de schoondochter) gehuwd is en dat diens echtgenote niet ten laste is, vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat DVZ vraagt welke inkomsten dat de echtgenoot heeft<sup>1</sup>.*

*Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.*

*Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. Een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Parl. St. Doc 51-2478/001 p. 48).*

*De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste – en zulks conforme art. 40ter Verblijfwet. Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen. RvV 24 augustus 2011, nr. 65.747*

*Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.*

*De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C-578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.*

*Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).*

*Een werkloosheidsuitkering kan daarentegen enkel in aanmerking genomen worden voor zover de gezinshereniger bewijst dat zij actief op zoek is naar werk.*

*Verzoekers brachten in het kader van de procedure gezinshereniging pertinente en actuele inkomstenbronnen van haar schoondochter naar voren waarmee verwerende partij geen afdoende rekening mee heeft gehouden. Er kan geen twijfel over bestaan dat zij thans actief op zoek is naar werk.*

*Er werden tevens de inkomstenbronnen van hun zoon naar voren gebracht die middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur arbeid presteert in België.*

*Doch, meer in het algemeen moet verwerende partij wat de ten laste neming betreft rekening houden met de gezinsinkomen. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon, doch ook de inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin, in casu dus de zoon van verzoekers (de echtgenoot van de referentiepersoon). Door de inkomsten van de zoon van verzoekers niet in aanmerking te nemen schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsplicht en dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.*

*Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu niet heeft gedaan.*

*Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun schoondochter en zoon, en heeft verwerende partij geen behoefteanalyse gemaakt van de globale financiële situatie en heeft zij bijgevolg de gezinsinkomen niet in aanmerking genomen door de inkomstenbronnen van hun zoon buiten beschouwing te laten.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.). [...]*

2.2.1. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat verzoekster het door haar opgeworpen middel enkel betreft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.2.2. De formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt geuid dat verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Met name wordt aangegeven dat onvoldoende bewijs voorligt dat verzoekster ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon en dat evenmin blijkt dat deze Nederlandse referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hierbij wordt ook ingegaan op de verschillende door verzoekster ter staving van haar aanvraag voorgelegde documenten en gemotiveerd om welke redenen deze niet worden weerhouden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.1. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing tot weigering tot verblijf ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het door verzoekster geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3.2. Verzoekster beriep zich in casu op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*[...]*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;*

*[...]*”

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

*“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie betreft de burger van de Unie die *“voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”*.

2.2.3.3. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat deze steunt op een dubbele redengeving. Zo wordt aangegeven dat enerzijds het bewijs van het *‘ten laste zijn’* niet afdoende is bewezen en anderzijds dat niet blijkt dat is voldaan aan de vereiste dat de Nederlandse referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel.

2.2.3.4. Door aan te geven dat niet blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel, blijkt op duidelijke wijze dat verweerder de Nederlandse referentiepersoon niet of niet langer aanmerkt als werknemer of werkzoekende, doch hoogstens als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster toont niet aan dat dit uitgangspunt niet correct was. Zo merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster niet aantoonde dat ten onrechte werd vastgesteld dat de Nederlandse referentiepersoon op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet langer was tewerkgesteld en niet bleek dat zij zelf nog beschikte over eigen inkomsten uit tewerkstelling. Verzoekster poneert wel op een vage wijze dat zij *“pertinente en actuele inkomstenbronnen van haar schoondochter naar voren [bracht]* en dat er geen *“twijfel over [kan] bestaan dat zij thans actief op zoek is naar werk”*, doch specificeert op geen enkele wijze waar deze actuele inkomstenbronnen uit zouden bestaan, noch brengt zij enige bewijzen aan waaruit kan worden afgeleid dat haar schoondochter thans actief op zoek is naar werk. Het betreffen aldus louter algemene stellingnames die niet worden gestaafd door enig begin van bewijs. In de mate dat verzoekster aldus zou menen dat de referentiepersoon aanspraak zou kunnen maken op de hoedanigheid van werknemer

of werkzoekende, waardoor de voorwaarde vervat in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet langer geldt, merkt de Raad op dat bovenstaand vaag en ongefundeerd betoog niet kan volstaan om aan te tonen dat de Nederlandse referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog aanspraak kon maken op een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. Er liggen geen concrete en voldoende stukken voor die toelaten dit vast te stellen.

2.2.3.5. Er blijkt aldus niet dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het bewijs van het *'ten laste zijn'* niet volstond, doch dat tevens het bewijs diende voor te liggen dat de Nederlandse referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Verzoekster lijkt dit wezenlijk ook niet te betwisten, nu zij stelt dat *"uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt [...] moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt"*.

Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat de Nederlandse referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen geen inkomsten uit tewerkstelling meer had. Evenmin blijkt dat er in haren hoofde overige inkomsten voorlagen. Wel werden nog bewijzen van inkomsten uit tewerkstelling van de wettelijk samenwonende partner van de Nederlandse referentiepersoon voorgelegd, oftewel verzoeksters Belgische zoon. Waar verzoekster in dit verband aangeeft dat de Nederlandse referentiepersoon en haar zoon gehuwd zouden zijn, dient te worden vastgesteld dat dit gestelde feitelijke grondslag mist.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden als zou verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, of bij het onderzoek naar de vraag of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoekster effectief ten laste te nemen in België, totaal geen rekening hebben gehouden met deze voorgelegde bewijzen van inkomsten uit tewerkstelling van de wettelijk samenwonende partner. Een eenvoudige lezing van de betreffende beslissing leert zo dat verweerder wel degelijk rekening hield met deze voorgelegde bewijzen van inkomsten van de Belgische zoon. Hij oordeelde evenwel dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat overeenkomstig artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de Nederlandse referentiepersoon dient te *"beschikken"* over de naar voor gebrachte inkomsten of bestaansmiddelen en in casu niet blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon *"beschikt"* over de inkomsten uit een tewerkstelling van de wettelijk samenwonende partner. Verweerder duidde aldus op gemotiveerde wijze waarom hij deze inkomsten niet in aanmerking nam bij zijn beoordeling in het licht van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt op zich nog niet dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feiten die huidige zaak kenmerken.

De vraag of deze beoordeling correct is, en of verweerder aldus rechtmatig heeft geoordeeld dat deze inkomsten van de partner bij de beoordeling in het licht van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet buiten beschouwing mochten worden gelaten, betreft een andere vraag dan de vraag of het bestuur bij het nemen van zijn beslissing rekening hield met de verschillende voorgelegde bewijsstukken. In dit verband kan de Raad enkel opmerken dat verzoekster louter betoogt dat de inkomsten van alle personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin, in casu de wettelijk samenwonende partner, in aanmerking dienen te worden genomen, doch zonder in te gaan op de concrete motivering die in dit verband in de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden is opgenomen of toe te lichten waarop zij zich steunt om dit te stellen. De door haar verstrekte toelichting bij het middel stelt de Raad aldus niet in de mogelijkheid vast te stellen dat de betreffende beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van 24 augustus 2011 kan op dit punt ook geenszins volstaan. Zo hebben arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking. De Raad merkt verder op dat uit het betreffende arrest blijkt dat de feiten die hieraan ten grondslag lagen ook niet volledig gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. In het betreffende arrest betroffen de referentiepersoon en de *"persoon die daadwerkelijk deel uitmaakt van het gezin"* zo een gehuwd koppel. Enige toelichting waarom een gelijkaardige beoordeling zich opdringt, kan niet worden gelezen in het verzoekschrift. Een louter algemene verwijzing naar de aard en de hechtheid van de familiale banden vermag het onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig karakter van de beoordeling evenmin aan te tonen. De uiteenzetting van verzoekster, of het gebrek hieraan, laat de Raad aldus niet toe enige schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen waar in casu wordt geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden

met de inkomsten van de wettelijk samenwonende partner. Het komt niet aan de Raad toe eventuele leemtes in een bij hem aanhangig gemaakt verzoekschrift in te vullen.

2.2.2.6. Uit bovenstaande uiteenzetting volgt dat verzoekster de vaststelling niet weerlegt dat de referentiepersoon geen eigen inkomsten heeft en evenmin aantoonst op welke grond verweerder ten onrechte de inkomsten van de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon niet in aanmerking heeft genomen in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In deze situatie kan niet worden ingezien waarom verweerder nog diende over te gaan tot een behoefteanalyse, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt immers niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.2.2.7. Het overige betoog van verzoekster is niet van aard de onwettigheid van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan te tonen. Zo verwijst verzoekster naar het gegeven dat een werkloosheidsuitkering niet kan worden beschouwd als een *“ten laste van de openbare overheden”* zijn, doch er blijkt niet dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van deze beslissing beschikte over een werkloosheidsuitkering, noch dat in de eerste bestreden beslissing zou zijn geponeerd dat het ontvangen van een werkloosheidsuitkering een vorm van tenlasteneming door de openbare overheid zou betreffen. De relevantie van dit betoog kan door de Raad dan ook niet worden ingezien. Hetzelfde geldt voor de uiteenzetting van verzoekster waar zij een schending aanvoert van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de *“inkomstengrens van 120% leefloon”*, gelet op de vaststelling dat in casu een situatie van gezinshereniging met een burger van de Unie voorligt en deze aanvraag derhalve onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet valt en verder nergens in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een vereiste inkomstengrens van 120% van het leefloon. Ook de verwijzing naar het artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) is niet dienstig, daar deze richtlijn erop is gericht de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. In casu betreft het evenwel gezinshereniging met een onderdaan van een burger van de Unie, en niet met een derdelander, zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de richtlijn 2003/86/EG.

2.2.2.8. De Raad stelt ten slotte vast dat waar verzoekster kritiek uitoefent op het motief in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat niet voldoende is aangetoond dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, dit een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de eerste bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). De betreffende beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door het motief dat niet is aangetoond dat de Nederlandse referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel – dat een afzonderlijk te vervullen voorwaarde betreft –, motief waarvan verzoekster niet aantoonst dat dit niet kan standhouden.

2.2.2.9. Verzoekster maakt een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht die kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet aannemelijk.

2.2.3. Het enig middel is, in zoverre dit ontvankelijk is, ongegrond. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**



**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS